



IVXX

TEATAR FEST

PETAR

KOMBO

ЏАС

КО СМ

3-9 ЈУН

2024.

БИЛТЕН 2

**Уторак, 4. 6. 2024.**

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ СОМБОР

**ЉУДИ ОД ВОСКА**

Аутор: **Мате Матишић**

Режија: **Иван Вања Алач**

# ОКРУГЛИ СТО

## ЉУДИ ОД ВОСКА

Народно позориште Сомбор



Прве такмичарске вечери XXVI Театар феста „Петар Кочић“ ансамбл Народног позоришта у Сомбору извео је представу „Људи од воска“ аутора Мате Матишића, а у режији и адаптацији Ивана Вање Алача. Модераторка округлог стола Јелена Којовић Тепић публици је представила учеснике: редитеља Ивана Вању Алача, Бојану Ковачевић, управницу Позоришта, Сашу Торлаковића, Марију Меденицу и Ивану В. Јовановић.

Којовић Тепић је разговор о представи започела управо питањем редитељу о мотивацији за постављањем текста Мате Матишића управо у Народном позоришту Сомбор. Алач је истакао да форма обраћања публици није била једино што га је привукло том дјелу, него су на то утицали и начин формирања ликова и радње, као и чињеница да је текст инспирисан ауторовом аутобиографијом. Такође, пресудна је била и ауторова искреност и начин на који демаскира све људе око себе, али и главног лика, тј. самог себе представља и у најбољем и у најгорем свјетлу. Избор ансамбла се, такође, наметнуо сам од себе, односно проистекао је из великог поштовања које је још од студентских дана гајио према овом позоришту.

Модераторка је разговор наставила са Маријом Меденицом, глумицом Српског народног позоришта из Новог Сада која у представи тумачи лик Ане, и осврнула се на озбиљну трансформацију лика. Меденица је нагласила да је врло пажљиво градила лик,

те да након првог читања текста није била сигурна да ће њен глумачки темперамент одговарати захтјевима лика, али да су јој текст, колеге и редитељ били огромна мотивација. „Овде је у питању као нека сенка ‘трпног стања’, чакни акција није уперена према мени, па да имам реакцију. Уклапала сам се колико сам могла, а опет да не реметим основни ток приче. Задатак ми је био да суспрегнем сав свој глумачки импулс и да се ставим у службу Мате, а да затим дам ту неку ноту која ће подржати целу причу“, рекла је Меденица.

Саша Торлаковић, који тумачи улогу Мате, је на питање модераторке да ли је другачије припремати лик који је написан према стварном човјеку рекао слjedeће: „Једна од најважнијих ствари која ми се десила док смо радили ову представу је то што сам упознао писца на премијери. Он је диван писац и диван човек с којим одмах успоставите комуникацију“. Такође је додао да га је фасцинирала храброст човјека који је истински вјерник и да је ово дубоко религиозна представа и то на најљепши начин, јер аутор без лицемјерја говори о својим добрим и лошим странама. Нагласио је да је основна порука коју људи могу да извуку из ове представе то да не треба да се стиде себе, али и да је изазов за њега као глумца био да се поведе за писцем и себе, кроз рад на улози, учини бољим, искренијим.

Разговор је настављен са Иваном В. Јовановић, која је одиграла тешку улогу жене-монструма Јасне, као и Јаснине сестре која јој је сушта супротност. На питање о изазовима с којима се сусретала током грађења лика Јасне, Јовановићева је изјавила: „Сама чињеница да је та жена постојала у пишевом животу и бројне ствари се ослањају што на машту, што на истину. Мени је она тако узбудљива, мистериозна и чини ми се да сам пробала да је одбраним у оном последњем монологу, то је била моја замисао. Када имате тако величанственог писца, само је потребно да се ухватите у коштац са том глумачком





посластицом која се зове тзв. негативан лик“. Модераторка се затим обратила Бојани Ковачевић питањем како се води и како функционише позориште у граду који није велики центар и како се бира репертоар. „Мој став и став Саше Торлаковића, уметничког директора је само не ићи у подилажење публици. Мислим да ми ту публику, њихове жеље, укусе и потребе креирамо, а опет је то последица вишедеценијске традиције позоришта. Стварно сам препоносна што на свакој нашој репризној представи имамо пуне сале, што Сомбораца, што публике која долази из Београда, Новог Сада, Суботице, па и Бање Луке, а играмо између 15 и 20 представа месечно“, навела је Ковачевићева. Саша Торлаковић је додао: „Континуитет управника који су увек имали храброст да на репертоар ставе нешто што никад нико није стављао је кључ успеха. Треба закорачити смело у то. Када је, на пример, Миливоје Млађеновић био управник, радили смо ‘Кате Капуралицу’, која је обележила један добар

део нашег позоришта. Бојана и ја смо имали храбрости да наставимо да радимо неке представе које су биле на ивици. Управници су били свесни да ће ансамбл то следити, па шта буде – буде. Било је добрих представа, било је лоших, било је одличних, али сам после сваке представе био сигуран да је био неки искорак, мањи или већи. Мени је уживање да радим са Бојаном, лепо је радити са младим људима, они вам дају нови импулс, храброст и снагу“. Такође је нагласио да се, када је репертоар у питању никада нису водили за жанром, јер је данас тешко дефинисати жанр неке представе, те додао да представу публика воли или не воли.

Модераторка је скренула пажњу на језичку шароликост у представи, што је коментарисао Саша Торлаковић. „То јесте једна од лепота ове представе. Ми смо тога били свесни кад смо почели да радимо са редитељем смо причали о разноврсности тих наречја и говора. Врло је занимљиво да је оно што вам се чини блиским и познатим, а то је ијекавица или загребачки





говор, помало као страни језик. Морате баш да се потрудите да то савладате“.

Торлаковић је затим изјавио да се нади да ће једном доћи до копродукције између Народног позоришта Сомбор и Народног позоришта Републике Српске. Планови за то, према његовим ријечима, постоје већ неко вријеме, јер сматра да је енергија оба позоришта веома занимљива и као колеге би могли једни другима много да понуде, те да би то садејство довело до јако занимљивог пројекта.

Нове снаге су судбина сваког времена и Којовић Тепић је искористила прилику да управо са Сашом Торлаковићем поразговара о томе како је глумцу са огромним искуством радити са новим лицима и шта она доносе. „Дивно. Само је питање да се човек препусти нечему што је младост. Наш колега Светозар Цветковић воли да ради са младим редитељима и то је добро. Мислим

да је то прави пут неко је рекао: ‘Кад се појаве млади глумци и глумице, сви мало увучемо стомаке’. И то је тачно, враћате се у неку своју младост, на неке своје почетке, а то може да буде благородно за цео ансамбл“, рекао је Торлаковић.

На његове ријечи надовезала се Марија Меденица: „Затекла сам некакву ситуацију кад сам почела да се бавим овим позивом, а онда сам једва чекала да оматорим и да дођу ти млади редитељи и донесу све то што би требало да се деси. Зато ми је сада ово, некако, удобна позиција, сада је све како треба“.

Званични дио разговора завршен је ријечима Ивана Вање Алача који је искористио прилику да још једном нагласи да је, поред тога што Народно позориште Сомбор показује храброст својом репертоарском политиком, захвалан и на храбрости да једном младом редитељу повјери овакав пројекат, те да је изузетно захвалан за ту прилику.



Домаћин  
вечери:





## ■ ИНТЕРВЈУ

### ЗАМЈЕРАМ ПРИСТАЈАЊЕ НА КОМПРОМИСЕ

У вечерашњој представи Народног позоришта Сомбор публика је запазила Марију Меденицу која је изванредно дочарала лик Ане, жене која посједује велику унутрашњу снагу. Са Маријом, иначе чланицом ансамбла Српског народног позоришта из Новог Сада, смо разговарали о овом ангажману, али и о другим занимљивим темама.

#### У представи „Људи од воска“ тумачите улогу Ане која се суочава са бројним потешкоћама. Колико је Вас у Ани?

На прво читање сам била уверена да Ана нема претеране везе са мојим унутарњим светом, касније сам себе демантовала. Њена благод и достојанство у примању неповољних вести из прошлости свог мужа ми је деловала неодбрањиво и помало лажно, али се испоставила као сјајан полигон за игру сакривања стварних емоција. Такође, откривали су се и паралелни универзуми у тумачењу такве жене. Споља гледано, ни сада након завршетка рада на представи, не могу да замислим да цео дан проводим у дому дотерана. Али постоје такве жене. И сјајне су у тој својој посебности.

#### Колико је за Вас био изазован процес рада на представи?

Велики део сценског времена проводим како сенка „трпног стања“, што је изазован глумачки задатак. Знала сам одмах да свој глумачки темперамент морам да сведем и да трагам за карактером, који је у опозицији са мојим глумачким бићем. За то сам имала огромну подршку ансамбла и редитеља, који су ме „кротили“ на прави начин. Ово је један од најлеших и најподржавајућих процеса кроз који сам икад прошла и срећна сам што ми се остварио студентски сан да наступам са дивним сомборским глумцима.

#### Како његујете позориште у себи?

Негујем га непрестаним ишчитавањем давно прочитаних комада, гледањем представа, па чак и снимака неких култних остварења. Свакодневним пребирањем по сопственим репликама којима нисам задовољна у погледу говорне радње, као и менталном хигијеном, бригом за своје здравље и виталност. У то убрајам и телесну и гласовну припрему пред сваки наступ.

#### Сматрате ли да нашем региону недостаје неки тематски фестивал и који би то био?

Сматрам да нам недостају фестивали који би окупљали ауторске представе и такозване „мале форме“. Велики сам љубитељ таквог позоришта, оно је за мене лековито и надасве храбро. У позоришту ме одавно не узбуђују спектакли, већ приче о малим људима, које су све ређе не нашим репертоарима. Ауторске представе увек имају онај део душе који фали савременом тренутку у којем живимо и тамо добијем парче онога што ме се једино тиче у позоришту, па и у животу...



#### Шта млади глумци треба да чине како би се исказали у данашњем свијету?

Треба да буду такви да нико не може да их изигнорише. Дакле, аутентични. Први корак је прихватање себе с љубављу. У сваком смислу. Посвећеност и пожртвованост се подразумевају, као и брига о свом менталном здрављу – да би одржали своју кондицију док чекају прилике. Важно ми је да кажем шта не треба! Не треба да подлежу притиску тренутног тренда. У то сам сигурна, а то се постиже грађењем интегритета кроз трагање „КО САМ ЈА“, „шта ја заправо желим“. Кад себи одговоре на та питања најискреније, почеће да праве сопствено позориште (можда и ауторско), али свакако неће пристати да праве нечије „туђе“ позориште. Исто се односи и на живот.

#### Да ли постоји нешто што „замјерате“ позоришту?

Ту тему сам као својеврстан противотров обрадила у својој ауторској монодрами о глумици и њеним немирима, одустајању и неодустајању од позоришта. Замерам свима нама у позоришту пристајање на компромисе. А кад тога нема, онда имамо представу попут „Људи од воска“.

## ИНТЕРВЈУ

### ВИШЕ НЕ СУДИМ

Прве такмичарске вечери XXVI Театар феста „Петар Кочић“ публика је могла да погледа представу „Људи од воска“ Народног позоришта Сомбор. Представа је настала према тексту Мате Матишића, а режију и адаптацију потписује Иван Вања Алач. Искористили смо прилику да са овим младим редитељем поразговарамо о представи и позоришту уопште.



#### Шта Вас је навело да се одлучите управо за режију овог комада?

Радећи на адаптацији своје дипломске представе „Београдска трилогија“ Биљане Србљановић у Југословенском драмском позоришту инкорпорирао сам у текст поједине документарне делове обликоване у апарте, односно директно обраћање публици од стране глумца, како бих додатно објединио три засебне приче. Мање од годину дана након премијере наилазим на текст „Људи од воска“, поднасловљену „Драмска суита у три ставка“, или једноставније речено: трилогија, у којој главни лик пролази кроз три приче, сваку завршавајући обраћањем публици. Зато се често шалим да, да сам талентован писац, писао бих као Мате Матишић.

Он у овом комаду до краја исцрпљује могућности театра, пре свега поигравајући се са документаризмом и фикцијом, бришући границу између њих. Стварност постаје суманутија од сваке маште, а фикција стварнија од јаве; „И сем нестварног, ништа стварно није“. Ипак, оно што ме је убедљиво највише привукло је ауторова храброст да се суочи са најперфиднијим противником: самим собом.

Већ сам говорио да је овај текст доказ да је највећа храброст заправо искреност, као и то да што је неко дело личније, то је универзалније. Мате писање у својим комадима, али чини ми се поготово у трилогији „Људи од воска“ користи као исповест и врсту психотерапије где признаје све своје грехе, па и оне које можда није починио, али постоје негде у његовој подсвести, само да би пред свима рекао: „Да то сам све ја! И оно за шта ме оптужујете и оно за шта ме хвалите, али и оно о чему не знате ништа.“

Оскар Вајлд каже да је: „Сваки портрет сликан са осећајем портрет уметника, а не модела који му позира. Модел је само повод, случај. Уметник на платну не открива њега. Пре ће бити да открива себе“.

Мате Матишић својим писањем феноменално осликава психолошке портрете људи око себе. Међутим, како комад одмиче, све нам јасније постаје да он све њих користи као огледала помоћу којих осветљава најскривеније делове свог бића, из свих могућих углова. Дакле сви ти портрети су само пут да се наслика аутопортрет. Мислим да је исто и са свим другим уметностима. Сви ми се најпре бавимо собом. Покушавамо себе боље да разумемо, и кад причамо о другима, заправо откривамо више себе, него њих.



**Ваш редитељски приступ показује потпуно разумијевање потреба глумца. Каква је била сарадња са ансамблом Народног позоришта Сомбор?**

Захваљујем на комплименту, иако и он добрим делом припада писцу. Ретко ко пише овако захвалне, али и захтевне улоге за глумце. Цела галерија ликована из његове маште је психолошки прецизна и богата, тродимензионална, од протагониста до епизода. Због тога ми је било битно да ансамбл који би оживео те ликове буде без слабих тачака и Сомбор се наметнуо као природно решење. Убрзо након првог сусрета са текстом нисам га више могао читати без замишљања како тај текст изговарају глумци ове куће. Иако смо дуго „склапали“ поделу, у чему је јако значајан био утицај Бојане Ковачевић, управнице позоришта која се заиста водила једним јединим мотивом, а то је да представа буде што боља, што није увек случај са управницима. С друге стране, лако је радити са таквим ансамблом, па често истичем да је мој највећи и најбољи редитељски подухват у овој представи био што сам спојио овај ансамбл са овим комадом, односно обрнуто.

### **Колико сте преиспитивали самог себе и своју способност разумевања и опраштања током процеса рада на овој представи?**

Иако ме је текст освојио „на прву“, најпре сам мислио да ћу га режирати у некој зрелијој фази своје каријере, све док нисам почео да посматрам свој позив из другог угла. Уместо да чекам да сазрим како бих режировао одређене комаде, почео сам да режировам одређене комаде како бих кроз њих сазрео. И то ме је доста растеретило у раду. Мислим да уметност заиста може постојати само као средство, никако циљ. Средство промене човека. Ја заиста мислим да се јесам променио, барем мало, радећи на овој представи.

### **Да ли људи уопште треба да суде другима?**

То је једна од главних разлика мене као човека после овог процеса у односу на оног пре. Више не судим и заиста ми се макар чини да имам више разумевања према другима. Награда за тај труд дошла је у облику тога да сада имам више разумевања и стрпљења и за себе. Наравно, нисам постао светац, али јесам бољи у односу на себе од јуче, а мислим да је то једино што је битно.

### **У којем правцу се развија регионални театар данас у односу на трендове у светским позориштима?**

Постоје светски трендови који се некако преливају и у регионално позориште, по мени су неки од њих позитивни, неки баш и

не. Ипак ми се чини да позориште треба да негује индивидуалност, особеност, како људи који стварају представу тако и друштва у коме се она ствара. Мислим да су најјача оружја стваралачке енергије Балкана искрена емоција и хумор (поготову црни) као одбрамбени механизам када је те емоције више него што можемо да поднесемо. Мислим да су то неке наше вредности и предности у односу на остале и надам се да ћемо их још више неговати и „израбљивати“ у будућности. Уместо што пратимо светске трендове, мислим да имамо сасвим довољно квалитета да их стварамо сами и инспиришемо друге.

### **Размишљате ли о режирању неког комада који би на нашу сцену донио нешто ново или оживио заборављено?**



Не размишљам скоро никада о томе да ли је нешто ново или старо. Циљ је увек исти, а то је испричати причу. Тражим приче које мени одговарају на нека питања, или постављају иста питања као ја себи, или барем пружају простор за постављање тих питања кроз рад на њима. Све је већ испричано, али разлог зашто позориште опстаје није само ефемерност представа и могућност да опет буду постављене, већ и чињеница да посредно искуство гледања туђих дела никада не може у потпуности да замени оно непосредно искуство рада на њима. Као што неке ствари у животу не можете знати, колико год вам претходници о њима причали, све док сами не прођете кроз нека слична искуства.

Дакле, што би рекао Дејвид Линч: „Млади сценаристи су превише забринуте да су све приче већ испричане. Наравно да јесу, али не из нашег угла (још)“. Исто важи и за редитеље.





## КРИТИКА

### ТРИ САТА ЗА ЈЕДАН ЧАС



Мате Матишић је хрватски драмски писац, сценариста, музичар и професор на Академији уметности у Загребу. У нашој јавности је познат и као сценариста филмова „Живот са стрицем“ и „Свећеникова дјеца“ и као аутор драма „Анђели Бабилона“ и „Људи од воска“. Праизведба комада „Људи од воска“ била је на сцени ХНК Загреб крајем 2016. године, а наша публика је имала прилике да представу види на Стеријином позорју 2018. године. Најновија драма Мате Матишића „Моји тужни монструми“ имала је праизведбу у театру Гавела у новембру прошле године и привукла је велику пажњу загребачке позоришне јавности.

У драми „Људи од воска“ писац је сажео укупно вишедеценијско трауматско искуство хрватског друштва: последице ратова деведесетих, (не) прикривене међунационалне нетрпељивости, класне предрасуде, сукоб на релацији село – град, уметник и његов модел из живота. Све ове (и још многе друге!) страхове и nelaгоде Матишић је ставио у модерну драмску форму, у три приче које повезује један писац. У првој сцени, у пишевом стану у Загребу изненада се појављује непозната жена са југа Србије која доказује да је са њим добила дете када је он био на турнеји са својим рок бендом. Она захтева од њега да помогне

њиховом заједничком сину који је криминалац и вишеструки убица. У другој причи, писац одлази у своје родно село (динарски део Хрватске) где га између једне свадбе и сахране опседају демони из младости. У трећој причи, тешко болесна породична пријатељица захтева од њега и супруге да преузму бригу и старање о њеном малолетном детету, кроз чију животну ситуацију писац наново проживљава своје трауме из детињства. Кроз све ове приче писац покушава да пише драму и да разлучи шта је морално а шта неморално, о чему се може писати а о чему се мора ћутати, да ли писац своје ближње тиме што их ставља у дело „убија“ или, напротив, чини да живе вечно. Премијеру представе у Загребу пратила је велика медијска пажња јер су међу ликовима препознате личности из јавног живота и уметности што је ситуацију довело до руба скандала. То је, наравно, банално тумачење комада јер дело „Људи од воска“ просто пршти од могућих значења и тумачења. То је један од ретких савремених комада у коме ће свако пронаћи нешто што ће га естетски заинтриговати и емоционално узбудити. Мате Матишић је написао комад који има значајне уметничке вредности, а истовремено је пријемчив за најширу позоришну публику јер проблеми са којима се његови ликови боре далеко превазилазе локалне оквире.

Народно позориште Сомбор је у нову годину ушло са премијером представе „Људи од воска“ у режији младог редитеља Ивана Вање Алача (премијера 12. јануар). Режијери у Народној позоришту Сомбор за младог редитеља је сигурно велика ствар, али Алач се није „полакомио“ да нам демонстрира некакав егзибиционистички редитељски концепт. Он веома скрупулозно следи текст дозвољавајући себи тек понеку метафору. Тако на пример, писац је у дидаскалијама предложио скоро реалистички сценски простор, али је редитељ сцену испразнио. Одозго висе, као некакве звезде или чудна небеска шума, слова попут оних на старој писаћој машини. Слова визуелно смањују висину позорнице и чине да она делује мање празно. Осим тога, слова су занимљив сценски орнамент који нас подсећа да су „Људи од воска“ и комад о писању. Повремено се спусти бело платно које





огради део сцене када је потребно због драмске радње и/или се иза њега одвија театар сенки. На том платну се светлошћу откуцавају слова као на писаћој машини која најављују три сцене комада. Све је праћено звуком писаће машине. На крају представе слова и бело платно се спусте на сцену, испред нас настане „писаћа машина“ на којој се пише комад. Осим наведених интервенција, текст представе веома мало одступа од драме. Редитељ јасно следи намере писца по питању односа између ликова и како се развија радња. Он текст скраћује и сажима тек толико да подстиче сценску динамику која је потребна глумцима.

Главни адут редитеља и представе су глумци сомборског позоришта предвођени Сашом Торлаковићем; он игра главног јунака који се у представи зове исто као и писац комада – Мате (у комаду се овај лик зове другачије). Торлаковић је глумац са много искуства и разрађеним глумачким приступом по коме је препознатљив. Но, иако је, што би покојни Мијач рекао, „вучни глумац“, он није од оних који ће представу и колеге

подредити себи са намером да публику одушеви својим егзибицијама. У комаду какав је „Људи од воска“ где он игра и наратора и главног јунака, то би било лако изводљиво. Међутим, Торлаковић је глумац ансамбла и он игра са колегама и за колеге чинећи да будемо одушевљени представом, а не његовом појавом. Марија Меденица игра његову супругу Ану. У првој сцени („Обожаватељица“) њена улога је трпна јер се са неверицом суочава са последицама распусног живота свог мужа, али у трећој, завршној сцени, она показује сву своју психофизичку спремност и уверљиво и суптилно игра брижну мајку и одговорну особу. У првој сцени Биљана Кескеновић је од лика Јевресе направила јако леп мињон. На почетку она делује неснађено у свету више средње класе – стално стиска уз себе своју женску торбу као да се боји да ће јој је неко отети. А затим, како радња одмиче, она се „отвори“, њен гест постане шири и она збуни и засени све око себе, али торбу не пушта. Тако схватамо да она није несигурна, да јако добро зна ко је, где је, шта је њено и колико мора да се бори



да то своје сачува. Леп глумачки мињон имамо и у другој сцени где Срђан Алексић игра брђанина Николу. Он је робусан, груб и сав зајапурен од напора и жеље да истера своју правду, која са правом правдом има врло мало везе. У трећој сцени ефектна је појава групе коју бисмо могли назвати хор бекситерки и тренерица коју чине: Драгана Шуша, Ана Рудакијевић, Даница Грубачки и Олгица Несторовић. Редитељ и глумице су направили да је сваки различит, карактерно јасно профилисан, али су све заједно део једне бизарне људске машине која се труди да удовољи захтеву манипулативне газдарице Јасне. Ивана В. Јовановић игра Јасну као жену која се не само физички (помоћу костима, перике и наочара) већ и психолошки јако добро скрива, успевајући да за друге остане мистерија, а да она о њима сазна све што је занима како би их успешно уклопила у свој план. Овде немамо простора да детаљно пишемо о свим улогама којих има много, али треба нагласити да су сви глумци (уз већ наведене и Ненад Пећинар, Никола Кнежевић, Немања Бакић, Александар Ристовски, Богомир

Ђорђевић) били на висини задатка. Оно на чему би се још морало радити јесте изговор хрватског језика. Ту, чини се, ствари нису доведене до краја, те говор повремено не делује баш уверљиво. Поједине речи (нпр. перика) чак и ако су можда правилно акцентоване, звуче чудно и неприродно.

Представа „Људи од воска“ Народног позоришта Сомбор можда неће бити упамћена као врхунска (каких је било у дугој историји овог позоришта), али ће сигурно бити гледана представа јер се базира на ономе што публика воли – одличан текст и добри глумци. Притом нико не претерује, сви глумци играју као један ансамбл, а редитељ је поставио добар темпо – ритам представе. Због свега овога (скоро) три сата представе прође за час. Шта ћеш више у ова туробна времена?

Марина Миливојевић Мађарев  
(vreme.com)

## БИОГРАФИЈА АУТОРА

Мате Матишић



(Ричице крај Имотског, 1965.) Драмски писац, сценариста, композитор и музичар, мултиинструменталиста, дипломирао је на Правном факултету у Загребу, а запослен је као уредник у Драмском програму Хрватскога радија и ванредни је професор на Академији драмских умјетности у Загребу на Одсјеку за драматургију. На челу је познатог састава Hot Club Zagreb, компонује филмску и позоришну музику, бави се књижевношћу. Свира у џез саставима, наступа на џез концертима и фестивалима, те свира неколико народних инструмената: самицу, тамбурицу, бисерницу, бас прим...

Драмски првенац „Намигни му, Бруно!“ написао је 1985. године (праизведен је двије године касније под насловом „Бљесак златног зуба“). Током година, низали су се текстови, низала се оригинална музика, па уз то и представе према његовим текстовима у хрватским и страним позориштима, музика за представе, за филм, сценарији итд. Написао је „Посмртну трилогију“, коју чине драме „Синови умиру први“, „Жена без тијела“ и „Ничији син“. Управо „Ничији син“ црно-хуморни је психолошки трилер у режији Винка Брешана који је публика у Ријечи гледала 2006. на Ријечким љетним ноћима.

Добитник је низа награда за драмске текстове, за музику и сценарије:

Награда „Златни смијех“, Дани сатире, Загреб (за драмски текст „Цинцо и Маринко“, 1993, за музику 2008); Годишња награда „Јуре Каштелан“ Слободне Далмације за умјетност (2007); Златна арена за музику, Филмски фестивал, Пула

(филмови „Маршал“, 2000; „Свједоци“, 2003; „Ничији син“ 2008); Награда публике за драму „Жена без тијела“, Stückemarkt, Хајделберг (2008); Награда за најбољи текст, драму „Балон“, Интернационални фестивал комедије „Мостарска лиска“, Мостар (2011); Награда за музику у филму „Животињско царство“, Дани хрватског филма, Загреб (2012); Награда Хрватског глумишта за драму „Фине мртве дјевојке“ (2013); Награда „Вељко Маричић“ за најбољи савремени драмски текст „Фине мртве дјевојке“, Међународни фестивал малих сцена, Ријека (2013); Награда „Марул“ за савремени драмски текст „Жена без тијела“, Марулићеви дани, Сплит (2013).

Дјела:

Драме: Бљесак златног зуба, 1985; Легенда о светом Мухли, 1988; Божићна бајка, 1989; Цинцо и Маринко, 1992; Анђели Бабилона, 1966; Свећеникова дјеца, 1999; Синови умиру први, 2005; Ничији син, 2005; Жена без тијела, 2005; Балон, 2009; Фине мртве дјевојке, 2012; Људи од воска, 2017.

Музика за филмове и ТВ серије: Свећеникова дјеца, 2013; Цвјетни трг, 2012; Халимин пут, 2012; Забрањено смијање, 2012; Животињско царство, 2012; У земљи чудеса, 2009; Ничији син, 2008; Стипе у гостима, ТВ серија (2008); Тужни богаташ, ТВ мини-серија, 2008; Два играча с клупе, 2007; Лопови прве класе, 2005; Та дивна сплитска ноћ, 2004; Инфекција, 2003; Свједоци, 2003; Дуга поноћ, 2003; Ново доба, ТВ мини-серија, 2002; Ајмо жути, 2001; Маршал, 1999; Како је почео рат на мом отоку, 1996; Заједнички ручак, кратки документарни филм, 1993.

Сценариста или косценариста дугометражних играних филмова: Живот са стрицем (ред. К. Папић); Кад мртви запјевају (ред. К. Папић); Фине мртве дјевојке (ред. Д. Матанић); Прича из Хрватске (ред. К. Папић); Инфекција (ред. К. Папић); Ничији син (ред. Арсен Остојић); Није крај (ред. Винко Брешан); Цвјетни трг (ред. К. Папић); Свећеникова дјеца (ред. Винко Брешан).

Снимио је десетак носача звука с најзначајнијим хрватским џез музичарима. Наступао је и са угледним свјетским џез музичарима као што су Бирели Лагрен, Анђело Дебаре, Флорин Николеску, Кристијан Ескуде, Фиона Монбе, Костел Нитеску, Адријен Моанард...

Његове су драме преведене на енглески, руски, њемачки, македонски, пољски, словеначки, турски, фински, литвански, српски; извођене у Хрватској, региону и иностранству (Словенија, Русија, Бугарска, Македонија, Литванија, Финска, Њемачка, Србија, Босна и Херцеговина...) и објављене у неколико хрватских и страних антологија.

Члан је Друштва хрватских књижевника, ПЕН-а, Хрватске глумачке уније, Хрватског друштва складатеља и Европске филмске академије.

ПОДРЖАВАЈУ НАС:



Влада Републике Српске  
Министарство просвјете и културе



Република Србија  
Министарство културе и информисања



ГРАД БАЊА ЛУКА  
CITY OF BANJA LUKA



# ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ ТЕАТАР ФЕСТА ПЕТАР КОЧИЋ 2024.

(од 3. до 9. 6. 2024)

## Уторак, 4. 6. 2024.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ СОМБОР

### ЉУДИ ОД ВОСКА

Аутор: Мате Матишић

Режија: Иван Вања Алач

## Сриједа, 5. 6. 2024.

ХРВАТСКО НАРОДНО КАЗАЛИШТЕ СПЛИТ

### ЦРВЕНА ВОДА

По роману Јурице Павичића

Драматизација: Ивор Мартинић

Режија: Ивица Буљан

## Четвртак, 6. 6. 2024.

ПОЗОРИШТЕ „БОРА СТАНКОВИЋ“ ВРАЊЕ

### НИШТА НЕЋЕМО ЗАБОРАВИТИ

По мотивима романа „Кањец филма“ и

„Иста прича“ Вере Ценић

Драматизација: Тијана Грумић

Режија: Југ Ђорђевић

## Петак, 7. 6. 2024.

БОСАНСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗЕНИЦА

### ДРАМА О МИРЈАНИ И ОВИМА ОКО ЊЕ

Аутор: Ивор Мартинић

Режија: Нермин Хамзагић

## Субота, 8. 6. 2024.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

### ОЧЕВИ И ОЦИ

По роману Слободана Селенића

Драматизација: Ката Ђармати

Режија: Вељко Мићуновић

Издавач: Народно позориште Републике Српске

Уредник билтена: Наташа Кецман

Модератор округлог стола: Јелена Којовић Тепић

Модератор пратећег програма: Александар Матрак

Дизајн: Даниела Ђукић

Фотографија: Дејан Ракита

Организатор: Милан Лепер